

Sagen begjærede Ordet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag til Sagens anden Behandling indkaldtes til førstkommende Torsdag Kl. 1.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om en forandret Affattelse af Konkurslovens § 50, 66, 71, 72, 130 og 131.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 77—82, jfr. 101—102.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Schiøtz: Dette Forslag er jo ikke noget Nyt, i alt Fald har den væsentligste Del af det, nemlig det der omhandler Forandring i Kuratorvalg ved Konkursboer været forelagt Rigsdagen før, og naar det ikke i sin Tid blev ført igjennem, tror jeg, at det ikke beror paa tilfældige Omstændigheder; thi jeg antager, at den foreslaaede Forandring i Kuratorvalget næppe nogenstunde vil faae Flertal for sig her i Thinget. Siden jeg imidlertid gaar over til at omtale den Forandring, der saaledes er foreslaaet i Konkurslovens § 66, skal jeg med et Par Ord omtale de andre af Justitsministeren foreslaaede Ændringer i Konkursloven og de to Paragrafer, som Landstinget har sat ind. De to sidste Paragrafer kommer jeg for saa vidt meget let over, som jeg ikke kan se, at der er Noget at erindre imod dem. Det er et utvivlsomt Fremstridt, og de ville vistnok ogsaa uden videre Debat blive vedtagne. Med Hensyn til Forandringen i Konkurslovens § 50 vil der heller ikke kunne reises synderlige Indvendinger derimod. Det har jo altid sine Betæneligheder, at Retshandler, som man indgaar i god Tro, ere behæftede med relativ Ugyldighed, men da der i Konkurslovens § 2 findes et passende Værn for dem, der inden en vis Frist i god Tro indlader sig med en Fallent, og ligeledes Retshandler om faste Eiendomme til en vis Grad ere sikrede, tror jeg ikke, at der kan erindres Noget imod, at den nye Paragraf bringer de to Tilfælde, som Paragrafen omhandler, i Harmoni med hinanden. Jeg vil gjøre den Bemærkning, at jeg ikke kan se, at de Mem-

per, som man mente opstod af den tidligere Ordning, egentlig have Noget at sige. Der er altid nogle der klage, og Sagførerstanden har altid haft nogle Repræsentanter, der have været utilfredse med den bestaaende Ordning, men jeg ser ikke, at de reiste Indvendinger imod den bestaaende Ordning have haft synderlig Betydning. Jeg skal dernæst omtale den Ændring, som er foreslaaet til § 72. Jeg maa der sige det Samme, som er kommet frem under den mere eller mindre offentlige Debat om Sagen, at der er overordentlig Meget, der taler for, at man stiller Pant-haverne i de faste Eiendomme ganske udenfor Konkursen; men jeg vil indrømme, at efter min Mening træffer Lovforslaget alligevel det Rigtige, fordi Pant-havernes Værn udenfor Konkursen jo med Nødvendighed vil føre til nye Bestemmelser om Pant-havernes Ret til Dækning af Boet for det Krav, som ikke bliver dækket ved Realisation af den faste Eiendom. Landstingets Affattelse af Ændringen til denne Paragraf forekommer mig imidlertid at være mindre klar. Saaledes som Landstinget har affattet sin § 4, det vil altsaa sige den nye § 72 i Konkursloven, forudsættes hele Tiden, at Kurator er valgt. Men det Spørgsmaal, som Paragrafen omhandler, vil let kunne opstaa, naar Kurator ikke er valgt, da er Spørgsmaalet, hvad der saa skal gøres, og ligeledes er det uvist efter den Affattelse, som Landstinget har givet sin § 4, hvem der skal afgjøre, naar det er usikkert om Pantet strækker til, saa at Pant-haveren, hvis Forbring ikke er forfalden, kan faae Ret til at kræve Pantet realiseret. Det maa affattes tydeligere, hvis Sagen behandles i Udvalg, nemlig Spørgsmaalet om, hvem der skal realisere, naar Kurator ikke er valgt, om det er Stifteretten eller en midlertidig Bestyrer. Det er nødvendigt at faae klare Bestemmelser derom i Loven. Jeg vilde ønske, om der fra den ærede Ministers Side eller fra Landstingets udvalgets Side var kommet eller der fra et eventuelt Udvalgs Side vilde komme en ny Paragraf ind i Konkursloven, en Paragraf, som gav Stifteretten Ret til at sælge Pantet ubehæftet. Det er heller ikke ukjendt i Udlandets Ret, der tilkommer der Fallit-boet en saadan Ret, og derved vil i mange Tilfælde opnaas bedre Pris paa Boets faste Eiendomme. Det er altsaa Noget, jeg vil henstille til et eventuelt Udvalg, om der ikke er Anledning til at tilføie en tydeligere Bestemmelse til Konkurslovens Regler, som giver Fallit-boet Ret til at sælge Eiendommen fri for al Behæftelse. Ved samme Leilighed vil jeg udtale, at det vilde være godt at kunne faae en fast Regel om Opgjørelsen af